

ἔλλειψιν, καὶ ἀτέλειαν λόγου, σκέψεως καὶ πράξεως. Ὡς νέα κτίσματα, εἰκονικῶς παρίστανται ἐνδεδυμένοι ἐν λευκοῖς — ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀγίων, ἡ ὑπολογιστικὴ δικαιοσύνη τοῦ Λυτρωτοῦ, τῆς Κεφαλῆς αὐτῶν. Τὰ νέα ταῦτα κτίσματα γίνονται δεκτά, ὅπως κατέχωσι τὴν θέσιν αὐτῶν ταύτην καὶ σχέσιν, ὡς μελῶν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, κατόπιν τῆς παρ' αὐτῶν γενομένης ὁμολογίας τῆς Ἀγάπης. Ἡ διακήρυξις τῆς ἀφιερώσεως αὐτῶν εἶναι ὅτι, τόσον ἐξετίμησαν τὸ ἔλεος καὶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, τὰς διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ ἐκδηλωθείσας, καὶ τὴν δι' αὐτοῦ δικαίωσιν αὐτῶν, καὶ τόσον ἀγαπῶσι τὸν Δοτῆρα πασῶν τῶν εὐλογιῶν τούτων, ὥστε αἰσθάνονται εὐχαρίστησιν παριστῶντες τὰ σώματα αὐτῶν θυσίας ζώσας, συμφώνως πρὸς τὴν Θεῖαν πρόσκλησιν.

Ἡ ἀφιέρωσις αὕτη, ἡ θυσία αὕτη τῶν ἐπιγείων συμφερόντων καὶ ἐλπίδων καὶ φιλοδοξιῶν καὶ σχεδίων, ὑπαγορεύεται ὄχι ὑπὸ τοῦ φόβου, ὄχι ὑπὸ τῆς ἐγωϊστικῆς ἀγάπης διὰ τὸ βραβεῖον, ἀλλ' ἐξ ἀγνῆς ἀγάπης — ἐξ ἐκτιμήσεως τῆς Θείας ἀγάπης, καὶ ἐξ ἀνταποκρινομένης ἀγάπης, ἣτις ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκδηλώσῃ ἐαυτὴν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ διὰ τῆς συνεργασίας αὐτῆς μεθ' ὁλοκλήρου τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ σχεδίου. Τῶν ὁμολογιῶν δὲ τούτων τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως γενομένων ἀποδεκτῶν ὑπὸ τοῦ Κυρίου, τὸ πνεῦμα αὐτοῦ μεταδίδεται εἰς αὐτούς, καὶ οἱ τοιοῦτοι λογιζονται ὡς υἱοὶ Θεοῦ, ἀποκεκνημένοι ὑπὸ τοῦ Ἀγίου πνεύματος. «Ἀγαπητοί, νῦν τέκνα Θεοῦ ἐσμέν, καὶ οὕτω ἐφανερώθη τὸ ἐσόμεθα, (ὁποῖαν μεγάλην μεταλλαγὴν θὰ ὑποστώμεν, ὅταν θὰ λάβωμεν τὰ νέα τῆς ἀναστάσεως σώματα, ἅτινα ὁ Κύριος ὑπεσχέθη ἡμῖν) οἶδαμεν δὲ ὅτι ἐὰν φανερωθῇ, ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι ὁψόμεθα αὐτὸν καθὼς ἐστιν, (ἡ σκέψις δὲ αὕτη ἱκανοποιεῖ ἡμᾶς)». — Α' Ιωάννου γ' 2.

Ἐθεσεν ὁ οὐράνιος Πατὴρ τοὺς ἀγγελικούς αὐτοῦ υἱούς ὑπὸ τὸν Σιναῖτικὸν Νόμον; Ἐπέστησεν εἰς αὐτούς τὴν προσοχὴν αὐτῶν, ὅπως μὴ ἔχωσιν ἄλλους θεούς; ἵνα μὴ κάμνωσιν εἰκόνας καὶ λατρεύωσιν αὐτάς; ὅπως μὴ μοιχεύωσιν, μὴ κλέπτωσιν, μὴ ψευδομαρτυρῶσι μὴ φονεύωσι κλπ.; Ἀποκρινόμεθα Ὅχι, βεβαίωτατα δὲν ἔθεσε τοιοῦτον τινὰ Νόμον ἐπὶ τῶν ἀγγελικῶν αὐτοῦ υἱῶν. Τότε λοιπὸν διατὶ νὰ προσδοκῶμεν ὅπως τοιοῦτός τις Νόμος ἐδίδετο εἰς τὴν Νέαν Κτίσιν; Δὲν ἀπεδέχθη ὁ οὐράνιος Πατὴρ τὰ νέα ταῦτα κτίσματα ὡς υἱούς αὐτοῦ; καὶ δὲν ἔδωκεν εἰς αὐτούς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, θὰ ἦτο δὲ ἀνάγκη νὰ δώσῃ τοιούτους τινὰς νόμους εἰς ἐκείνους οἵτινες ἔλαβον τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἀντὶ τῆς ἰδίας ἐαυτῶν φυσικῆς, ἐγωϊστικῆς διαθέσεως, ἡ θελήματος; Δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν τὸ κατάλληλον τοῦ πράγματος, ὅπως θέσωμεν τοὺς δούλους ὑπὸ νόμους, διότι οὗτοι δὲν ἐνδιαφέρονται ζωτικῶς εἰς τὴν γενικὴν εὐπραγίαν, καὶ διότι δὲν ἔχουσι τὸ πνεῦ-

μα τῶν διαθέσεων τοῦ κυρίου αὐτῶν τελείως. Ἄλλ' ἐὰν ὑποθέσωμεν τὴν ὑπαρξιν τελείου κυρίου, καὶ τὴν ὑπαρξιν τελείων υἱῶν, ἐξ ὁλοκλήρου ἐμπεποτισμένων ὑπὸ τοῦ πνεύματός του, καὶ ἀγαλλομένων ὥπως ἐκτελέσωσι τὸ θέλημά του, καὶ προθυμοτάτων ὥπως ὧσιν συνεργάται μετ' αὐτοῦ ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ σχεδίου, πῶς τότε θὰ ὑπῆρχεν ἀνάγκη τις διὰ τοιοῦτον Πατέρα, νὰ θέσῃ τοιούτους υἱούς, ὑπὸ τοιούτους νόμους;

«Μωϋσῆς πιστὸς εἰς ὅλον τὸν οἶκον αὐτοῦ ὡς θεράπων», ὁ οἶκος δὲ ἐκεῖνος τῶν θεραπόντων καταλλήλως ὑπήγετο ὑπὸ τὸν Μωσαικὸν νόμον, «ὅς προσετέθη παραβάσεων χάριν, ἄχρις οὗ ἔλθῃ τὸ σπέρμα, ὃ ἐπήγγελλται». Ὁ Ἰησοῦς κατὰ σάρκα, ἐταπείνωσεν ἑαυτόν, καὶ ἐγένετο δοῦλος, ὑπὸ τὸν Νόμον, ἵνα ἀποδείξῃ ὅτι ὄχι μόνον ὁ νόμος ἦτο δίκαιος, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀποδείξῃ ἐπίσης τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ τελειότητα κατὰ σάρκα, καὶ ὅτι δύναται νὰ ἀπολυτρώσῃ τὸν κόσμον. Ὅταν δὲ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, καὶ ἐγένετο «πρωτότοκος τῶν νεκρῶν», τότε ἐγένετο καὶ ὁ πρωτότοκος μετὰ τῶν ἀδελφῶν πολλῶν — ἡ Κεφαλὴ τῆς νέας κτίσεως. Κατὰ σάρκα ἦτο ὑπὸ τὸν νόμον, τὸ νέον ὅμως κτίσμα, ὁ ἀναστὰς Κύριος, δὲν εἶναι ὑπὸ τὸν Νόμον, αὐτὸς δὲ εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἐγένετο ἡ Κεφαλὴ τοῦ νέου οἴκου τῶν υἱῶν. «Χριστὸς δὲ ὡς υἱὸς ἐπὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ (τῶν υἱῶν) οὗ οἶκος ἐσμέν ἡμεῖς, ἐάνπερ τὴν παρησίαν, κλπ». Καίτοι δὲ εἴμεθα ἀκόμῃ ἐν σαρκί, ὡς νέα κτίσματα, δὲν εἴμεθα ἐκ τῆς σαρκός, ὁ δὲ Θεὸς δὲν μᾶς μεταχειρίζεται, ὡς ἐὰν εἴμεθα ἐκ σαρκός — δὲν μεταχειρίζεται ἡμᾶς, καθὼς μεταχειρίζεται τὸ υπόλοιπον τοῦ κόσμου, ἀλλ' ὡς νέα κτίσματα, οἵτινες πρὸς ὥραν διαμένομεν ἐν σαρκί, ὡς εἰς σκηνήν, ἀναμένοντες τὴν υἰοθεσίαν, δηλαδή τὴν ἀπολύτρωσιν ὁλοκλήρου τοῦ σώματος ἡμῶν, ὅπως εἴμεθα μετὰ, καὶ ὡς ἡ ἡδὴ ἐνδεδοξαμένη ἡμῶν κεφαλὴ ἐστί. «Ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐστέ, (δὲν θεωρεῖσθε παρὰ τοῦ Θεοῦ ὡς ὄντες) ἐν σαρκί, ἀλλ' ἐν πνεύματι, εἶπερ πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν». — Ρωμαίους η' 8,9.

Οὐδεὶς δύναται νὰ κατανοήσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο σαφῶς, ἐκτὸς μόνον ἐὰν, ἐξετάζοντες τοῦτο, λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν τὴν Θεῖαν ἄποψιν. Τὰ νέα ταῦτα κτίσματα, ἀποκηθέντα πάντα ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος, δὲν θὰ ἐνόμιζον καλὸν νὰ ἔχωσι καὶ ἄλλους θεοὺς, ἐκτὸς ἐνός· δὲν θὰ ἔκρινον καλὸν νὰ κατασκευάσωσιν εἰκόνας, ἢ νὰ τὰς λατρεύωσιν, δὲν θὰ ἐνόμιζον καλὸν νὰ βλασφημῇσωσι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ· δὲν θὰ ἐνόμιζον καλὸν νὰ κλέψωσι τοὺς ἄλλους — ἀλλὰ μᾶλλον θὰ ἐπροτίμων νὰ ἔδιδον· δὲν θὰ ἐσκέπτοντο νὰ ψευδομαρτυρήσωσι κατὰ τῶν ἄλλων — ἀλλὰ μᾶλλον ἢ ἐν αὐτοῖς ἀγάπη θὰ ἀνεξήτει νὰ καλύψῃ καὶ κρύψῃ τὰς ἀτελείας, ὄχι μόνον τῶν ἀδελφῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ κόσμου ἐν γένει· δὲν θὰ ἐσκέπτοντο νὰ φονεύσωσι συνάδελφον πρὸς αὐτοὺς κτίσμα, —

ἀλλὰ μᾶλλον θὰ ἔδιδον ζωὴν πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ ταύτην ἀφθό-
 νως, — ναί, τὸ ἐν αὐτοῖς ἅγιον πνεῦμα θὰ ὑπηγόρευεν αὐτοῖς
 μᾶλλον νὰ καταθέσῃ τὴν ζωὴν αὐτῶν διὰ τοὺς ἀδελφούς των,
 καθὼς τὸ αὐτὸ ἅγιον πνεῦμα ὑπηγόρευσεν εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς
 σωτηρίας ἡμῶν, ὅπως παραδώσῃ ἑαυτὸν ἀντιλυτρὸν ὑπὲρ πάντων.
 Δὲν κατανοοῦμεν, δὲν παρατηροῦμεν λοιπὸν, ὅτι ἐὰν ὁ Θεὸς ἔ-
 διδεν νόμον τινὰ εἰς τὴν νέαν κτίσιν, εἰς τὸν οἶκον τῶν υἱ-
 ῶν, καθὼς ἔδωσεν εἰς τὸν οἶκον τῶν δούλων, ὁ νόμος ἐκεῖνος
 θὰ ἦτο ἐξ ὁλοκλήρου δυσανάρμοστος, — ἐξ ὁλοκλήρου ἀκατάλ-
 ληλος; Τὰ μέλη «τοῦ οἴκου τούτου τῶν υἱῶν» ἐὰν ὑπήγοντο ὑπὸ
 τοιοῦτόν τινα νόμον, θὰ ἔπαυον ὄντα μέλη τῆς νέας κτίσεως, διότι
 «Εἴ τις Πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, [νοῦν, διάθεσιν], οὗτος οὐκ
 ἔστιν Αὐτοῦ». — Ρωμ. η' 9.

Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν τὰ νέα ταῦτα κτίσματα νὰ ἦναι
 ἄνευ νόμου — ἄνευ κανονισμοῦ τινός; Ἀποκρινόμεθα ὅτι
 ἡ ὑψίστη μορφή τοῦ Θεοῦ νόμου εἶναι Ἀγάπη. Αἱ ἐντολαὶ τοῦ
 Θεοῦ εἶναι τόσον περιληπτικαί, τόσον ἐναργεῖς, δι' ἡμετέρας μέ-
 χρι μερισμοῦ ἀρμῶν τε καὶ μυελῶν, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
 ἐκπληρωθῶσιν ὑπὸ τὴν τελείαν καὶ ἀπόλυτον ἔννοιαν, εἰμὴ ὑπὸ
 τῆς Ἀγάπης. Ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι ἕκαστος χαρακτηρ τοῦ νόμου
 τηρεῖται αὐστηρὸς, καὶ ἐν τούτοις τὸ πνεῦμα τῆς μετ' ἀφοσιώσεως
 ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν ἐλλείπει, ὁ Θεὸς νόμος δὲν θὰ ἱκανοποι-
 εῖτο. Ἀπ' ἐναντίας, ἡ Ἀγάπη εἶναι ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ νόμου, καὶ
 ἔνθα βασιλεύει ἡ ἀγάπη, ἕκαστος χαρακτηρ καὶ ἐκάστη ιδιότης
 τῶν Θείων διατάξεων θὰ ἀναζητῆται, καὶ ἐγκάρδιος ὑπακοὴ θὰ
 ἀποδίδηται εἰς αὐτόν, ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον, καὶ ἀναλόγως
 πρὸς τὴν ἱκανότητα τοῦ κτίσματος· ὅχι ἐξ ἀνάγκης, ἀλλὰ μετὰ
 χαρᾶς, μετ' ἀγάπης.

Τοιαύτην ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐ-
 τοῦ, ὡμολόγησε τὸ νέον κτίσμα κατὰ τὴν ἀφιέρωσιν· τότε δὲ ἡ
 ἀγάπη ἔγένετο ὁ νόμος του, σταθερῶς δὲ εἶναι προσδεδεμένον
 εἰς τὸν νόμον τοῦτον τῆς ἀγάπης — μέχρι θανάτου. Πᾶσα δὲ ἀ-
 ποτυχία ὅπως ὑπακούσῃ τις εἰς τὸν νόμον τοῦτον, εἶναι παραβία-
 σις, εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν, τῆς Διαθήκης. Καθὼς δὲ ὑπακοὴ εἰς
 τὸν νόμον τοῦτον τῆς ἀγάπης, ἀναλόγως πρὸς τὴν γνῶσιν καὶ
 τὴν ἱκανότητα, σημαίνει αὐτοθυσίαν καὶ νίκην κατὰ τοῦ πνεύ-
 ματος τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀδυναμιῶν τῆς σαρκός καὶ κατὰ τῶν
 ἐναντιώσεων τοῦ Σατανᾶ — τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἰσοφαριζού-
 σης τὰς ἀκουσίους ἀτελείας, καὶ ἀνακηρυττούσης αὐτοὺς ὡς νικη-
 τὰς δια μέσου τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ ὀνόματος καὶ ἀξίας — τοιοῦτο-
 τρῶπως ἀφ' ἐτέρου, ἡ ἐκουσία πρὸς αὐτὸν παρακοή, ἡ ἐλευθέρω-
 καὶ ἐπίμονος παραβίασις τοῦ νόμου τούτου τῆς ἀγάπης, θὰ ἐσή-
 μαινε τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, θὰ ἐσήμαινε τὸν θά-
 νατον τοῦ Νέου Κτίσματος, θὰ ἐσήμαινε ὅτι τὸ νέον κτίσμα

ἐπαυδεν ὑπάρχον.

Ὁ Ἀπόστολος ἐξετάζει τὸ ζήτημα τοῦτο περὶ τοῦ τρόπου δηλαδὴ καθ' ὃν ἡ χάρις ἀντισταθμίζει πάσας ἡμῶν τὰς ἀτελείας, καὶ ἐρωτᾷ καὶ ἀποκρίνεται εἰς ὑποτιθεμένην τινὰ ἐρώτησιν, λέγων· «Ἐπιμενοῦμεν τῇ ἁμαρτίᾳ, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσῃ; μὴ γένοιτο! οἵτινες ἀπεθάνομεν τῇ ἁμαρτίᾳ, πῶς ἔτι ζήσωμεν ἐν αὐτῇ;» (Ρωμ. στ' 1,2). Διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς συγχωρήσεως ἡμῶν ἐν Χριστῷ, ὡμολογήσαμεν, ὅτι εἴμεθα ἀποκεκμηκότες ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὴν **θέλησιν** ἡμῶν, αὕτη ἀπέθανε πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ἤρξατο νέα ζωὴ δικαιοσύνης. Καθὼς δὲ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν δικαιοσύνην ζωτικότης ἡμῶν, ὡς νέων κτισμάτων, συνεπάγεται τὸν διὰ τὴν ἁμαρτίαν θάνατον ἡμῶν, τοιοῦτοτρόπως ἐάν ποτε ἠθέλομεν ἀναζήσῃ πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, καθόσον ἡ θέλησις ἡμῶν, ἡ καρδιά ἡμῶν, ἡ ἀγάπη ἡμῶν θὰ ἔκλινε πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὴν ἀνομίαν, τοῦτο θὰ ἐσήμαινεν, ὅτι ἀπεθάνομεν ὡς νέα κτίσματα· ὅτι δὲν λογίζομεθα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ πλεόν, ἢ ὑπὸ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ὡς νέα κτίσματα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διὰ τὰ ὅποια τὰ παλαιὰ παρῆλθον, καὶ διὰ τὰ ὅποια, καθόσον τοῦλάχιστον ἀφορᾷ τὴν θέλησιν, τὰ πάντα ἐγένοντο νέα.

Πρέπον ὅμως ἐστίν, ὅπως σταθῶμεν ἐνταῦθα, καὶ παρατηρήσωμεν διαφορὰν τινὰ ὑφισταμένην μεταξὺ ἐνὸς τοιούτου ἀπλοῦ προσκόμματος τῆς σαρκός, καὶ τῆς **ἐκουσίου** πτώσεως ἐκ τῆς χάριτος, ἀφ' οὗ ἐγεύθημεν τὸν καλὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰς δυνάμεις τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, καὶ ἐγενόμεθα μετοχοὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, — πτώσις, ἐξ ἧς ἀδύνατον εἶναι πλεόν νὰ ἀνακαινισθῇ τις. (Ἐβραίους στ' 4-6. ι' 26). Δέον νὰ διακρίνωμεν σαφῶς, μεταξὺ τῶν δύο τούτων, διότι ταῦτα εἶναι ὅλως διόλου διάφορα. Τὸ πρόσκομμα τῆς σαρκός, ἐξηγεῖται ἀπλούστατα, ὅτι τὰ θνητὰ ἡμῶν σώματα ἐνικήθησαν εἰς τι παράπτωμα, εἴτε ἕνεκα κληρονομικῆς ἀδυναμίας, εἴτε ἕνεκα τῶν παγίδων τοῦ Σατανᾶ, ἀλλ' ὅτι ἡ θέλησις, ἡ καρδιά, οὐδόλως συγκατετέθη εἰς τοῦτο, ἢ δὲν συγκατετέθη τελείως μετὰ τῆς σαρκός. Ἀληθῶς δὲ τοιαῦτα προσκόμματα εἶναι ἀξιοθρήνητα καὶ πρέπει νὰ ἀγωνιζώμεθα κατ' αὐτῶν, κλπ., ἐν τούτοις ὅμως, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ταῦτα συνήθως γίνονται αἰτίαι πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ χαρακτῆρος, καὶ τοιοῦτοτρόπως μανθάνομεν νὰ μὴ ἐμπιστευώμεθα εἰς ἡμᾶς αὐτούς, νὰ μὴ ὑπερηφανευώμεθα διὰ τὴν ἰδίαν ἡμῶν δύναμιν, ἀλλὰ νὰ ἀναγνωρίζωμεν, ὅτι ἡ νίκη ἡμῶν ἡ νικήσασα τὸν κόσμον ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς πίστεως· συνεπῶς, ὅποτε μετὰ λύπης τὸ νέον κτίσμα εὗρισκει ὅτι εἰς τινὰ βαθμὸν ἡ σὰρξ αὐτοῦ προσέκοψεν, πρέπει νὰ ἰσχυροποιήσῃ τὸ οὕτως ὑποδειχθὲν ἀσθενές μέρος, καὶ νὰ ἐνδυναμοῦται ἀκόμη περισσότερο ἐν Κυρίῳ, καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, καὶ νὰ καθίσταται ὀλιγώτερον ἐπιρρεπές εἰς τὸ νὰ προσκόψῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν παγίδα.

Τοιουτοτρόπως δὲ θῆμα πρὸς θῆμα μανθάνομεν ὡς νέα κτίσματα, ὅχι νὰ ἐρειδώμεθα, καὶ νὰ στηρίζωμεν τὴν ἐμπιστοσύνην ἡμῶν εἰς τὴν σάρκα, ἀλλὰ νὰ ἀποβλέπωμεν πρὸς τὸν Κύριον ἐκ τοῦ ὁποίου προέρχεται ἡ βοήθεια ἡμῶν διὰ πάντα καιρὸν ἀνάγκης — ἐνθυμούμενοι πάντοτε ὅτι εἴμεθα ἀκόμη νέα κτίσματα, καὶ ὅτι παραμένομεν ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἀξίαν τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ διὰ πίστεως, καὶ ὅτι ἀκόμη ἀγωνιζόμεθα νὰ ἐκπληρώσωμεν τὴν Διαθήκην ἡμῶν τῆς ἀγάπης, καὶ ὅτι διὰ τοῦτο, καθὼς ὁ Κύριος εἶπεν· «ὁ Πατὴρ σὰς ἀγαπᾷ». Δέον νὰ ἔχωμεν μέγα θάρρος, μεγάλην παρησίαν, καὶ νὰ ἐνθυμώμεθα ὅτι τὸ νέον κτίσμα δὲν ἁμαρτάνει, — ὅτι ἡ ἁμαρτία δὲν προσάπτεται εἰς τὸ νέον κτίσμα, καὶ ὅτι ἐνόσω ἐπομένως θὰ ἀγωνιζώμεθα κατὰ τῆς ἁμαρτίας, οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ νὰ κατακρίνῃ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ, διότι, «Θεὸς ὁ δικαίων..... Χριστὸς ὁ ἀποθανών». — Ρωμαίους η' 33,34.

Η ΕΚΤΙΜΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΝΟΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ.

Ἐνῷ δὲ ὁ νόμος τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ βάσις τῆς μετὰ τοῦ Κυρίου Διαθήκης ἡμῶν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐγενόμεθα νέα κτίσματα, ἐν τούτοις κατ' ἀρχὰς δὲν ἐξετιμήσαμεν τελείως, δὲν κατενόησαμεν τελείως τὸν νόμον ἐκεῖνον. Ἐκτοτε παραμένομεν ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ Χριστοῦ, μανθάνοντες τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῆς ἀγάπης, ἐν ὧ τῷ πληρώματι αὐτῆς, ἐν ὅλῃ τῇ τελειότητι αὐτῆς, αὐξάνοντες εἰς τὴν χάριν, εἰς τὴν γνῶσιν, καὶ προσθέτοντες εἰς τὴν πίστιν ἡμῶν τὰ διάφορα στοιχεῖα καὶ τὰς ιδιότητας τῆς ἀγάπης — χρηστότητα, ὑπομονήν, φιλαδελφίαν, κλπ. Ἐδοκιμάσθημεν δὲ πρὸς τὴν ἀγάπην, καὶ ἡ τελικὴ ἐξέτασις ἡμῶν, ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου τῆς ἀγάπης θὰ εἶναι ὅλως εἰδική. Μόνον ὅσοι ἀποκτῶσι τὴν τελείαν ἀγάπην, τὴν αὐτοθυσιαστικὴν ἀγάπην θὰ λογισθῶσιν ἄξιοι νὰ ἀποτελέσωσι μέρος τῆς νέας κτίσεως, μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ.

ΤΡΕΧΕΙΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΚΟΠΟΝ, ΚΑΙ ΙΣΤΑΣΘΑΙ ΕΠ' ΑΥΤΟΥ.

Ὁ Ἀπόστολος εἰς ἑτέραν τινα εἰκόνα, παριστᾷ τὰς παρούσας ἡμῶν πείρας, ὡς ἀγῶνα δρόμου ἐν σταδίῳ καὶ προτρέπει, ὅπως ἀποθέσωμεν πᾶν βάρος καὶ τὴν εὐκόλως ἡμᾶς περιπλέκουσαν ἁμαρτίαν, πᾶσαν αδυναμίαν τῆς σαρκός, καὶ πᾶσαν ἐπίγειον φιλοδοξίαν, ἵνα τρέξωμεν μεθ' ὑπομονῆς τὸν προκείμενον εἰς ἡμᾶς ἀγῶνα ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ. — ἵνα ἀφιχθῶμεν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ βραβείου, καὶ τὰ πάντα ἐπιτελέσαντες νὰ σταθῶμεν — πιστοὶ ἐπὶ

τοῦ σκοποῦ, πλήρεις ἐν Χριστῷ. (Φιλιπ. γ' 13,14. Ἑβρ. ιβ' 1. Ἐφεσ. στ' 13). Τοῦτο παρέχει ἡμῖν τὴν ἰδέαν τοῦ ἀγῶνος τοῦ δρόμου, μετὰ τοῦ πρώτου, δευτέρου, τρίτου καὶ τετάρτου σκοποῦ, μετὰ τῶν παγίδων, δυσκολιῶν, ἐμποδίων, καὶ δελεασμάτων καθ' ὁδόν, καθὼς καὶ ἡμῶν αὐτῶν ὡς τρεχόντων εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο, καὶ ἐπαθymούντων νὰ ἀφίχθωμεν εἰς τὸν σκοπὸν τῆς τελείας ἀγάπης· γνωρίζοντες καλῶς, ὅτι ἐὰν δὲν ἀφίχθωμεν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον, δὲν θὰ εἵμεθα εἰκόνες τοῦ ἀγαπητοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν θὰ δυνάμεθα ὑπὸ τὴν εὐρείαν ἔννοιαν νὰ εὐαρεστήσωμεν εἰς τὸν Θεόν· καὶ ἐπομένως δὲν θὰ γίνωμεν συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ Βασιλείᾳ. Ὁλόκληρον τὸ στάδιον τοῦ ἀγῶνος εἶναι Ἀγάπη, ἐκ τῆς θύρας μέχρι τοῦ τέρατος. Καθὼς εἰσερχόμεθα διὰ τῆς θύρας, τοῦτο γίνεται μετ' εὐγνωμόνου ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς εὐνοιαν αὐτοῦ ἐν Χριστῷ, ἐν τῇ συγχωρήσει τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Ἡ ἐκ καθήκοντος δὲ ἀγάπη αὕτη εἶναι ἐκείνη ἣτις εἰς τὰς ἀρχὰς μᾶς ὁδηγεῖ νὰ παραστήσωμεν τὰ σώματα ἡμῶν θυσίας ζώσας. Ἐλέγουμεν δὲ καθ' ἑαυτούς, ὅτι ἐὰν ὁ Θεὸς τόσα ὑπὲρ ἡμῶν ἔπραξεν, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ δεῖξωμεν τὴν ἐκτίμησιν ἡμῶν· ὁ Χριστὸς ἔθεσε τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ θέσωμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν.

Τὸ ὀφείλειν τοῦτο, ἢ ἡ ἐκ καθήκοντος αὕτη ἀγάπη, εἶναι ἀρετὰ κατάλληλος καὶ λογικὴ, ἀληθὴς, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀρετὴ. Αὕτη δέον νὰ ὁδηγήσῃ ἡμᾶς ἐκ περιτροπῆς πρὸς τι ἀκόμη ὑψηλότερον εἶδος ἀγάπης, καθ' ὃν χρόνον δὲ ἐτρέχομεν πρὸς τὸν σκοπὸν εἵχομεν ἀκόμη μετ' ἑαυτῶν τὴν ἀγάπην τὴν ἐκ καθήκοντος ἀπορρέουσαν, ἀλλὰ πέραν τούτου ἀνεύρομεν τὴν ἀγάπην τῆς ἐκτιμήσεως. Ἐμάθομεν νὰ ἐκτιμῶμεν κάλλιον τὸν Θεῖον νόμον — ἐμάθομεν νὰ κατανοῶμεν ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὑπ' οὐδεμίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως εἶναι ἐγωϊστικὴ, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μεγάλου καὶ εὐγενοῦς χαρακτῆρος αὐτοῦ. Ἀφίχθημεν εἰς τὸ σημεῖον, ὥστε νὰ ἐκτιμῶμεν κατὰ τι τὴν Θεῖαν δικαιοσύνην, τὴν Θεῖαν σοφίαν, τὴν Θεῖαν δύναμιν, τὴν Θεῖαν ἀγάπην· καθόσον δὲ παρατηροῦμεν μετὰ προσοχῆς τὰς ιδιότητας ταύτας τοῦ Δημιουργοῦ ἡμῶν, ἐπὶ τοσοῦτον ἀγαπῶμεν αὐτάς, καὶ ἐξασκῶμεν καὶ ἡμεῖς τὴν δικαιοσύνην, ὅχι μόνον ἀπλῶς διότι αὕτη εἶναι καθήκον ἡμῶν, ἀλλὰ διότι ἡμεῖς ἀγαπῶμεν τὴν δικαιοσύνην.

Ἐπισπεύδοντες δὲ τὴν πορείαν ἡμῶν ἐν τῷ σταδίῳ, ἀφικνούμεθα εἰς τὸν δεύτερον σκοπὸν, καὶ εὐρίσκομεν ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ὅχι μόνον ἐμάθομεν νὰ ἀγαπῶμεν τὴν δικαιοσύνην ἀλλὰ καὶ νὰ μισῶμεν τὴν ἀνομίαν, τὴν ἁμαρτίαν· εὐρομεν δὲ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν αὖξουσαν συμπάθειαν πρὸς τὸ Θεῖον πρόγραμμα ὅπερ θὰ μεταστρέψῃ τὸ μέγα κύμα τῆς ἀμπώτιδος τῆς ἁμαρτίας, ἣτις ἐπλημμύρισε τὸν κόσμον καὶ ἔφερε μετ' ἑαυτῆς

τὰ ὁψώνιά της, ἦτοι τὸν θάνατον. Ὁ δεύτερος οὗτος σκοπὸς πα-
ράγει ἐν ἡμῖν ἐνέργειάν τινα, «ζωοποιήσιν» τινα, καὶ δραστηριό-
τητα ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης καὶ κατὰ τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ ἀγάπη ἡμῶν αὐξάνει, καὶ σπεύδομεν πρὸς τὸν τρίτον σκο-
πὸν. Καθ' ὃν χρόνον πλησιάζομεν εἰς αὐτόν, ἡ ἐκ καθήκοντος
ἀγάπη ἡμῶν, ἡ ἐπὶ πλεόν ἀγάπη ἡμῶν πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς δι-
καιοσύνης ἐπεξετάθη, ὅχι μόνον πρὸς τὸν Θεῖον χαρακτῆρα, ἐμ-
περικλείουσα συγχρόνως καὶ ἀπέχθειαν πρὸς πᾶν πονηρὸν πράγ-
μα, ὅπερ ἐπιφέρει βλάβας εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ ἀντε-
νεργεῖ κατὰ τοῦ Θεοῦ χαρακτῆρος καὶ σχεδίου, ἀλλὰ καὶ ἀπε-
κτῆσαμεν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον θέσιν τινα εὐρυτέρας συμπαθείας
πρὸς τοὺς ἄλλους. — ἤρχισαμεν νὰ συμμετέχωμεν τῶν αἰσθη-
μάτων τοῦ Θεοῦ, ὅχι μόνον εἰς τὴν κατὰ τῆς ἁμαρτίας ἐναντίω-
σιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην ἐπίσης, καὶ συμπάθειαν πρὸς ἐ-
κείνους οἵτινες ζητοῦσι νὰ βαδίσωσι τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης
καὶ ἀγιότητος. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἱκανώθημεν, ὅπως ἀνα-
γνωρίζομεν, τοὺς ἀδελφοὺς ἐν ἰδιαιτέρῳ τινι φωτί, παρ' ὅσον ἀνε-
γνωρίζομεν αὐτοὺς ἄλλοτε. Ἦδη δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν αὐτοὺς ὡς
νέα κτίσματα, καὶ νὰ συμπαθῶμεν πρὸς αὐτούς, ἐν ταῖς διαφόροις
αὐτῶν ἀδυναμίαις, παρεξηγήσεσι, κλπ. τῆς σαρκὸς αὐτῶν, καὶ
νὰ διακρίνωμεν μεταξὺ αὐτῶν, καὶ τῶν θνητῶν αὐτῶν σωμάτων,
τῶν ὁποίων αἱ ἀτέλειαι εἶναι πρόδηλοι εἰς ἡμᾶς. Τόσον δὲ σφοδρὰ
ἀποβαίνει ἡ ἀγάπη ἡμῶν πρὸς αὐτούς, ὥστε αἰσθανόμεθα εὐχα-
ρίστησιν καταθέτοντες τὴν ζωὴν ἡμῶν ὑπὲρ αὐτῶν — ἐκάστην ἡ-
μέραν, ἐκάστην ὥραν, θυσιάζοντες τὰ ἐπίγεια ἡμῶν συμφέροντα,
ἢ εὐχαριστήσεις, ἢ εὐκολίας, παραδίδοντες τὸν χρόνον ἡμῶν,
τὴν ἐπιρροὴν ἡμῶν, ἢ ὅτιδήποτε ἄλλο, ὅπως ὑποβοηθήσωμεν, ἢ
ὑπηρετήσωμεν αὐτούς.

Σπεύδομεν ὅμως ἔτι περαιτέρω, πρὸς τὸν «σκοπὸν», διότι ὑ-
πάρχει ἔτι ὑψηλότερα ἀγάπη ἐκείνης εἰς τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἤδη
ὑφικθῆ, καὶ εἰς ἣν δέον νὰ ἀφικθῶμεν — εἰς τὸν τέταρτον καὶ
τελευταῖον σκοπὸν — «τὸν σκοπὸν τοῦ βραβείου». Ποία λοιπὸν εἶ-
ναι ἡ ἀγάπη αὕτη; Πῶς εἶναι δυνατόν ἡ ἀγάπη αὕτη νὰ εἶναι
ἔτι μεγαλητέρα τῆς ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν θυσιαστικῆς ἀγάπης, ἐν
πλήρει ἀφοσιώσει πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης
καὶ τῆς Ἀγάπης; Ἀποκρινόμεθα ὅτι μεγαλητέρα ἀκόμη ἀγάπη
εἶναι ἐκείνη τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος διετύπωσεν, ὅταν ἔλεγεν ὅτι
πρέπει νὰ μάθωμεν νὰ ἀγαπῶμεν καὶ τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν ἐπίσης.
Ἐνῷ ἡμεῖς ἀκόμη εἴμεθα ἁμαρτωλοί, ἐχθροί, ξένοι καὶ ἀπηλ-
λοτριωμένοι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μέ τὰ ἔργα τὰ πονηρά, τότε «ὁ Θεὸς
ἠγάπησε τὸν κόσμον», ἐνῷ εἴμεθα ἀκόμη ἁμαρτωλοί, ἔδωκε τὸν
Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ὑπὲρ ἡμῶν. Οὗτος εἶναι ὁ κανὼν τῆς
τελείας ἀγάπης, καὶ δὲν πρέπει νὰ μείνωμεν ἐλλειπεῖς τούτου.
Ὅστις θὰ ἤθελε νὰ γείνη δεκτὸς παρὰ τοῦ Κυρίου, ὡς μέλος τῆς

νέας κτίσεως, ἐν δόξῃ, δέον νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀγάπην ταύτην πρὸς τοὺς ἐχθρούς.

Οχι ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ, καθὼς ἀγαπᾷ τοὺς ἀδελφούς, διότι τοιοῦτόν τι ὑπόδειγμα δὲν ἐτέθη ἐνώπιον ἡμῶν — ὁ Θεὸς δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ, καθὼς ἀγαπᾷ τοὺς υἱούς αὐτοῦ, τοὺς φίλους του· ὁ δὲ Ἰησοῦς δὲν ἠγάπα τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ, καθὼς ἠγάπα τοὺς μαθητάς αὐτοῦ. Ὁ Θεὸς ὅμως ἠγάπησε τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε νὰ εἶναι ἕτοιμος καὶ πρόθυμος νὰ πράξῃ ὑπὲρ αὐτῶν, πᾶν ὅ,τι θὰ ἠδύνατο νὰ γείνῃ ὑπὲρ αὐτῶν δικαίως· καὶ ὁ Ἰησοῦς ἠγάπησε τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ, τόσον ὥστε ἦτο ἐκ καρδίας πρόθυμος νὰ κάμῃ τὸ καλὸν πρὸς αὐτούς — δὲν ἔφερε πάθος κατ' αὐτῶν, ἢ μνησικακίαν διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ἔχθραν αὐτῶν, ἀλλ' εἶναι ἕτοιμος νὰ ἐκχύσῃ ἐπ' αὐτῶν ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ, τὰς Χιλιετεῖς αὐτοῦ εὐλογίας, ἵνα πάντες ἔλθωσιν εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας καὶ ἵνα ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες ἐξεκέντησαν αὐτόν ἀποβλέψωσι πρὸς αὐτόν, καὶ θρηνησῶσιν, ὅποταν ὁ Θεὸς θὰ ἐκχύσῃ ἐπ' αὐτῶν τὸ πνεῦμα τῆς παρακλήσεως καὶ τῶν ἰκεσιῶν, ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ. (Ζαχαρίας ιβ' 10). Δέον νὰ ἔχωμεν τὴν πρὸς τοὺς ἐχθρούς ἀγάπην, τὴν ὁποῖαν ὁ Κύριος ἡμῶν περιγράφει, λέγων· «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς, καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων καὶ διωκόντων ὑμᾶς». (Ματθ. ε' 44). Δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς τὴν πικρίαν, ἔχθραν, ἢ εἰς τὸ πάθος, οἷασδήποτε μορφῆς νὰ κατοικῇ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. Αὗται πρέπει νὰ εἶναι ἐπὶ τοσοῦτον πλήρεις ἐκ τῆς Ἀγάπης ὥστε οὐδεὶς ἐχθρὸς νὰ δύναται νὰ διεγείρῃ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πονηρόν τι ἢ κακοποιὸν αἴσθημα.

Ὡ, ὁποία μακροθυμία, καὶ φιλαδελφία ἐμπερικλείεται εἰς τὴν ἀπόκτησιν τοιούτου χαρακτῆρος, ὥστε νὰ μὴ εὕρισκῃ οὐδέν, ἀκόμη καὶ εἰς τὸν ἐχθρόν, ὥστε νὰ ἐξεγείρῃ τοῦτον εἰς τὴν κακίαν, τὸ μῖσος, ἢ τὰς μάχας. Καὶ αὐτὸς εἶναι ἀκριβῶς ὁ «σκοπός» διὰ τὸν ὁποῖον δέον νὰ τρέχωμεν, ὡς νέα κτίσματα. Ἀνωμολογήσαμεν ὅτι ἐκτιμῶμεν τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς Ἀγάπης, ἀνωμολογήσαμεν ὅτι ἀφιερῶθημεν πρὸς αὐτό, ἀφιερῶσαμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν συμφῶνως πρὸς τὰς ἀρχάς αὐτοῦ, καὶ ἤδη δοκιμαζόμεθα διὰ νὰ ἴδωμεν εἰς ποῖον βαθμὸν αἱ ὁμολογίαι ἡμῶν ἦσαν ἀληθεῖς. Ὁ Κύριος λίαν φιλαγάθως παρέχει ἡμῖν τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ὅπως τρέξωμεν τὸν ἀγῶνα τοῦτον, ὅπως ἀναπτύξωμεν τὸν χαρακτῆρα ἡμῶν. «Γνωρίζει τὴν κατασκευὴν ἡμῶν, ἐνθυμεῖται ὅτι εἴμεθα χούς». Ἐν τούτοις εἶναι λίαν οὐσιῶδες δι' ἡμᾶς, ὅπως συμμορφωθῶμεν πρὸς τὰς διατάξεις ταύτας, ἐὰν θὰ ἠθέλωμεν νὰ γείνωμεν συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὡς μέλη τῆς νέας κτίσεως.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς, ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, δὲν εἶχεν ἀνάγκην ὅπως διατρέξῃ τὸ στάδιον τοῦτο· δὲν εἶχεν ἀνάγκην ὅπως ἀναπτύξῃ τὰς διαφορὰς ταύτας ἰδιότητος τῆς ἀγάπης, διότι, ὢν τέλειος, εἶχε ταύτας εἰς τὴν τελειότητα ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου αὐτοῦ. Ἡ δοκιμασία αὐτοῦ ἦτο ἐὰν θὰ ἴστατο σταθρὸς ἐπὶ τοῦ κανόνος τούτου τῆς τελείας ἀγάπης. Γνωρίζομεν δὲ τίνι τρόπῳ ἐξεδήλωσε τὴν πρὸς τὴν ἀγάπην ὑπακοὴν αὐτοῦ, ἐν πᾶσι τοῖς βαθμοῖς αὐτῆς, καταθέσας τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ὅχι μόνον ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ ἐπίσης, τῶν σταυρωσάντων αὐτόν. Ἡ πείρα αὐτοῦ αὕτη, δέον νὰ εἶναι καὶ πείρα ἡμῶν. Πρέπει νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν κανόνα τῆς τελείας ἀγάπης ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, καίτοι ἐν τῇ σαρκὶ ἡμῶν δὲν δυνάμεθα πάντοτε νὰ εἴμεθα ἱκανοὶ τελείως νὰ ἐκφράσωμεν τὰ αἰσθήματα τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Τινὲς δυνατόν νὰ διατρέξωσι τὸ στάδιον λίαν ταχέως· — διερχόμενοι δὲ ταχύτατα τοὺς εἰς τὰ τέσσαρα τμήματα σκοπούς, θὰ ἀφικθῶσιν ἐνωρίιστα εἰς τὴν στάσιν τῆς τελείας ἀγάπης. Ἐτεροὶ δὲ, ἐμπεποτισμένοι ὑπὸ ὀλιγωτέρου ζήλου, ἢ ἀποβλέποντες μετ' ὀλιγωτέρου ζήλου πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας καὶ πίστεως ἡμῶν, ἐκτελοῦσι βραδυτέρας προόδους ἐν τῷ σταδίῳ, καὶ ἐπὶ ἔτη ὀλόκληρα ἱκανοποιοῦνται μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ καθήκοντος, ἢ ἴσως προβαίνουν εἰς ὀλίγον περαιτέρω πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ χαρακτηῖρος, καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς δικαιοσύνης. Ἀξιοσημειώτως δὲ ὀλίγοι προβαίνουν πέραν τούτου, ὅπως ἀποκτήσωσι τὴν πλήρη πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἀγάπην, ἥτις θὰ ἔκαμνεν αὐτοὺς νὰ χαίρωσιν εἰς τὰς αὐταπαρνήσεις, ἐὰν διὰ τούτων θὰ ἠδύναντο νὰ ὑπηρετήσωσι τὸν οἶκον τῆς πίστεως. Ἀκόμη δὲ ὀλιγώτεροι προβαίνουν μέχρι τοῦ σημείου τῆς τελείας ἀγάπης, — ἀγάπης ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν, ἥτις ὅχι μόνον συγκρατεῖ αὐτοὺς ὅπως ἐπενέγκωσι ζημίαν τινα κατ' αὐτῶν, ἀλλ' ἥτις χαίρει ὅπως εὐλογήσῃ αὐτούς. Ἐὰν δὲ ὁ Κύριος ἐφάνη λίαν ὑπομονητικὸς πρὸς ἡμᾶς, παρασχὼν εἰς ἡμᾶς ἀφθόνους εὐκαιρίας ὅπως ἀφικθῶμεν εἰς τὸν «σκοπὸν», πρέπει νὰ χαίρωμεν διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν αὐτοῦ ταύτην, καὶ πρέπει νὰ εἴμεθα ἀκόμη ἐνεργητικώτεροι ἤδη, ὅπως ἀφικθῶμεν εἰς «τὸν σκοπὸν τοῦ βραβείου» ἔχοντες ὑπ' ὅψιν ἡμῶν ὅτι ὁ χρόνος εἶναι βραχύς, καὶ ὅτι οὐδὲν ὀλιγώτερον τοῦ χαρακτηῖρος τοῦτου τῆς τελείας ἀγάπης θὰ εἶναι εὐπρόσδεκτον ὑπὸ τοῦ Πατρὸς ἐν τῇ νέᾳ κτίσει.

Καθὼς ὁ Κύριος ἡμῶν ἐδοκιμάσθη ἐπὶ τοῦ «σκοποῦ» τῆς τελείας ἀγάπης, τοιοῦτοτρόπως καὶ πάντες ἡμεῖς θὰ δοκιμασθῶμεν, ἀφ' οὗ ἀφικθῶμεν εἰς αὐτόν. Ἐνεκεν τούτου δὲν πρέπει νὰ ἀναμένωμεν ὅπως ἀφικθῶμεν εἰς τὸν «σκοπὸν» τοῦτον, ὅπου θὰ ἀποδώσωμεν τὴν ὑστάτην πνοὴν τῆς ζωῆς, ἀλλ' ὅσον τὸ δυνατόν ἐνωρίτερον. Τὸ μέτρον τοῦ ζήλου ἡμῶν καὶ ἀγάπης

θὰ καταδειχθῇ εἰς τε τὸν Θεόν καὶ τοὺς ἀδελφούς, διὰ τῆς ταχύτητος μετὰ τῆς ὁποίας θὰ φθάσωμεν εἰς τὸν «σκοπὸν» τοῦτον.

Οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου, «Ἄπαντα κατεργασάμενοι, στήτε,» (Ἐφεσ. στ' 13), συνεπάγονται, ὅτι ἀφ' οὗ θὰ ἔχωμεν ἀφίχθῃ εἰς τὸν «σκοπὸν» τῆς τελείας ἀγάπης, ἐκεῖ θὰ συναντήσωμεν ἀφθονίαν δοκιμασιῶν — δοκιμασίας πίστεως, δοκιμασίας ὑπομονῆς, δοκιμασίας εἰς πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀγάπης. Ὁ κόσμος δὲν εἶναι φίλος τῆς χάριτος, ὅπως παρὰσχῃ εἰς ἡμᾶς χάριν, ὅπως βοηθήσῃ ἡμᾶς εἰς τὴν πρὸς τὴν δικαίαν κατεύθυνσιν πορείαν ἡμῶν ὁ Σατανᾶς εἶναι ἀκόμη ἐχθρὸς ἡμῶν, ὅστις καὶ θὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐξεγείρῃ πληθώραν ἐμποδίων — ὅπως ἀναγκάσῃ ἡμᾶς καὶ ἐπιστρέψωμεν πρὸς τὰ ὀπίσω ἐκ τῆς θέσεως τὴν ὁποίαν ἤδη κατέχομεν. Αὕτη εἶναι ἡ δοκιμασία ἡμῶν. Δέον νὰ κρατῶμεν ἀσφαλέστατα πᾶν ὅ,τι ἀπεκτήσαμεν· πρέπει νὰ τρέχωμεν πρὸς τὸν σκοπὸν» ἕως ὅτου τοῦτο θὰ στοιχίσῃ ἡμῖν τὴν ἐπίγειον ἡμῶν ζωὴν — διὰ τῆς καταθέσεως τῆς ζωῆς ἡμῶν εἰς τὴν ὑψηροσίαν τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν, καὶ διὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἀγαθοῦ πρὸς πάντας, καθόσον θὰ ἔχωμεν εὐκαιρίαν. «Πιστὸς ὁ καλῶν ἡμᾶς», ὅστις ἐπηγγείλατο ἡμῖν βοήθειαν καὶ πᾶσαν ἀναγκαίαν ἀρωγὴν διὰ τοῦ τρόπου τούτου. Ἡ χάρις αὐτοῦ ἀρκεῖ ἡμῖν. — Α' Θεσ. ε' 24. Β' Κορινθ. ιβ' 9.

Ὁ νόμος οὗτος τῆς ἀγάπης, καθὼς παρατηρήσαμεν ἤδη, εἶναι καὶ νόμος τῶν ἀγγελικῶν τοῦ Θεοῦ υἱῶν ἐπίσης, — τῆς ὑπακοῆς αὐτῶν πρὸς τὸ Θεῖον θέλημα καὶ τῆς ἁρμονίας αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους βάσιν ἐχούσης τὸν νόμον τοῦτον. Καίτοι δὲ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος νόμοι τε καὶ θεσμοί, κανονισμοὶ καὶ ἀπαιτήσεις θὰ ἐπιβληθῶσιν ἐπὶ τοῦ κόσμου τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπως τοὺς ὑπαγάγωσιν ὑπὸ τὰς μακαρίους διατάξεις τῆς Χιλιετοῦς Βασιλείας ἐν τούτοις ὅσοι κατὰ τὸ τέλος τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος θὰ λογισθῶσιν ἄξιοι αἰωνίου ζωῆς, δυνάμεθα νὰ ᾤμεν βέβαιοι, ὅτι θὰ φθάσωσι πέραν τῆς ἀπλῆς ὑπακοῆς πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὰς διατάξεις — διότι θὰ ἔχη γραφῇ ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν ὁ ἀρχικὸς νόμος τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπακοή, καὶ ὁ νόμος τῆς ἀγάπης, ἥτις εἶναι μέρος τοῦ Θείου χαρακτῆρος. Οἱ τῆς ἀποκαταστάσεως ἐκεῖνοι υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐπιπέδου, τότε γενόμενοι δεκτοὶ ὑπ' Αὐτοῦ, θὰ ἔχωσιν ἐπίσης τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς ἀγάπης, ἄνευ τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι ἀδύνατον δι' αὐτοὺς νὰ εὐαρεστήσωσιν εἰς τὸν Θεόν, διότι οὗτος ζητεῖ ἐκείνους οἵτινες προσκυνοῦσιν Αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν παρατηροῦμεν, ὅτι ἐνῶ ὁ οὐρανὸς καθὼς καὶ ἡ γῆ πρέπει νὰ ἔχωσι νόμον τινά, πρὸς τὸν ὁποῖον νὰ ἐξασκῆται ὑπακοή, ἐν τούτοις ὁ Θεὸς κανὼν τῆς ὑπακοῆς εἶναι τόσον ἀνώτερος τῶν ἐπιγείων καὶ ἀτελῶν ἡμῶν ἰδεῶν καὶ γνωμόνων, ὥστε μίᾳ

μόνον λέξεις, Ἀγάπη, ἐκφράζει ὁλόκληρον τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον πάντες οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπὶ οἴουδήποτε ἐπιπέδου ζωῆς, πρέπει νὰ ὑποτάσσωνται. Πόσον θαυμάσιος καὶ πόσον ἔνδοξος εἶναι ὁ χαρακτήρ καὶ τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν! ἡ Ἀγάπη εἶναι ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ νόμου Αὐτοῦ, καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀντιληφθῶμεν ὑψηλότερον νόμον ἢ τοῦτον.

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐξητάσαμεν μέχρι τοῦδε ἀφηρημένως. Ἐπιθυμοῦμεν ἤδη νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἡ νέα κτίσις, καθ' ὃν χρόνον ἀκόμη σκηνοῖ ἐν τῇ σαρκί, καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὑποβάλλεται εἰς τὰς ἀδυναμίας, ἐναντιώσεις αὐτῆς, κλπ., πρέπει τὰ νέα ταῦτα κτίσματα, ἡ νέα κτίσις, νὰ κανονίζωσι τὴν πρὸς ἀλλήλους καὶ τὴν πρὸς τὸν κόσμον διαγωγὴν αὐτῶν, διὰ τοῦ νόμου τούτου τῆς Ἀγάπης, τῆς Νέας ἐντολῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἔδωκεν εἰς πάντας ἐκείνους οἵτινες ἐγένοντο ἀκόλουθοι αὐτοῦ.

Ἡ ἐντολὴ αὕτη ὠνομάσθη,

Ο ΧΡΥΣΟΥΣ ΚΑΝΩΝ.

Χρυσὸς, καθὼς ἔχομεν ἤδη παρατηρήσῃ, εἶναι σύμβολον παντὸς Θείου πράγματος· συνεπῶς Χρυσοῦς κανὼν, καί, καθὼς πρὸ ὀλίγου ἐσημειώσαμεν, ὁ Θεῖος κανὼν ἢ νόμος εἶναι ἀγάπη. Ἡ πρὸς τὸν νόμον τοῦτον τῆς ἀγάπης πλησιεστέρα προσέγγισις, τὴν ὁποίαν ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος δύναται νὰ ἐκτιμήσῃ — ὁ πλέον ὑψηλότερος κανὼν ὁ γνωστὸς εἰς τὸν φυσικὸν ἄνθρωπον, εἶναι· — «Μὴ πράξης τι εἰς τὸν πλησίον σου, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐπεθύμεις, ὅπως ὁ πλησίον σου πράξῃ εἰς σέ». Ὁ κανὼν οὗτος εἶναι ἀρνητικὴ ἀγαθότης, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ὁ Χρυσοῦς κανὼν ὁμῶς τῆς ἀγάπης, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος δίδει τῇ νέᾳ κτίσει ἤδη, καὶ τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ἄλλος, εἰ μὴ μόνον ἡ νέα κτίσις δύναται νὰ ἐκτιμήσῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἢ καὶ νὰ κατανοήσῃ ἀκόμη, εἶναι κανὼν θετικοῦ εἶδους — «Κάμετε εἰς τοὺς ἄλλους, πᾶν ὅτι θὰ ἠθέλετε ἵνα οἱ ἄλλοι πράξωσι πρὸς ὑμᾶς». Αὕτη εἶναι θετικὴ ἀγαθότης, ζῶσα, ἐνεργὸς Ἀγάπη. Ἐὰν τὰ μέλη τῆς νέας κτίσεως ἀποτυγχάνουσιν συχνάκις νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς ἕκαστον χαρακτῆρα τοῦ Χρυσοῦ τούτου κανόνος, τοῦ νόμου τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν, τοῦτο κατ' ἀνάγκην θὰ ἀποβαίῃ πρὸς θλίψιν καὶ πρὸς μεγάλην δυσφορίαν αὐτῶν, ἐκτὸς ἐὰν εἶναι ἀπλῶς «νήπια» ἐν τῇ νέᾳ ὁδῷ. Ἐὰν δὲ πᾶσα παραβίασις τοῦ κανόνος τούτου, ἐπιφέρῃ λύπας καὶ θλίψεις τοῦτο εἶναι ἀσφαλές σημεῖον, ὅτι ἡ παραβίασις δὲν ἦτο ἐκουσία, ὅχι ἐκ τῆς καρδίας, ὅχι παραβίασις ἐκ μέρους τοῦ νέου κτίσματος τῆς ἀρχῆς ταύτης, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, παραβίασις προελθούσα ἐξ ἀβλεψίας, ἢ ἐκ τινος προσκόμματος τῆς σαρκός, ἐναντίον πρὸς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πνεύματος ἢ τῆς προθέσεως. Ἐν τούτοις, καθόσον ὁ νέος νοῦς εἶναι ζῶν

πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ζηλωτῆς εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἐπὶ τοσοῦτον θὰ εἶναι ἐνεργὸς, ζῶν, ἄγρυπνος εἰς τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ «ἐπιγείου σκεύους» ἐν τῷ ὁποίῳ οὗτος κατοικεῖ. Δέον νὰ ἐνδυσθῇ τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, ἵνα δυνηθῇ καὶ πολεμήσῃ τὸν καλὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν ἀδυναμιῶν τῆς σαρκὸς. Δέον νὰ προσέχη, ὅπως ἐὰν διεπράχθῃ σφάλμα τι, εἴτε ἐν λόγῳ, εἴτε ἐν πράξει, ὅπως ὕσον τὸ δυνατόν ταχέως καὶ μετὰ μεγάλου ζήλου ἐπενεχθῇ ἢ ἀναγκαῖα διόρθωσις, ἵνα τοιουτοτρόπως τὸ «ἐπίγειον σκεῦος» εὐρὸν ἀντίστασιν καὶ αἰσχυρθέν, καταστῇ ὀλιγώτερον πρόθυμον καὶ ἐνεργητικόν εἰς τὰς κατὰ τοῦ νέου νοῦ ἐφοδούς αὐτοῦ.

Ὁ νόμος οὗτος τοῦ νέου κτίσματος ἐπηρεάζει καὶ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν σχέσιν αὐτοῦ. Ἀναγνωρίζει τὴν σημασίαν τῆς ἐκφράσεως· «Ἀγαπήσεις τὸν Κύριον ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου, ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου, ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου, ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύϊ σου.» Δὲν ὑπάρχει τόπος ἐνταῦθα διὰ τὸ ἐγώ, ἐκτὸς ἐὰν τὸ ἐγώ θὰ εὐρίσκηται ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν Θεόν. Τοῦτο ἐπηρεάζει καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀδελφούς σχέσιν αὐτοῦ, διότι πῶς θὰ δύνηται νὰ ἀγαπήσῃ τις τὸν Θεόν, ὃν δὲν εἶδεν (ἐκτὸς διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς πίστεως) ἐὰν δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἀδελφούς, οἵτινες ἔχουσι τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς ὁποίους βλέπει διὰ τῆς φυσικῆς ὁράσεως, (Α' Ἰωάν. δ' 20,21). Καθόσον δὲ μανθάνῃ νὰ προσέχη ἐπιμελῶς εἰς τὰς μετ' αὐτῶν σχέσεις αὐτοῦ, νὰ πράττῃ πρὸς αὐτοὺς καὶ δι' αὐτούς, καθὼς οὗτος θὰ ἠθελεν ὅπως οἱ ἄλλοι πράττωσι πρὸς αὐτόν, εὐρίσκει, ὅτι ἡ προσοχὴ αὕτη ἐπιφέρει εἰς αὐτόν μεγάλην μεταμόρφωσιν ἐν τῇ ζωῇ· καὶ ὅτι οὗτος δὲν ἦτο ὁ κανὼν, ἡ νόμος ὑπὸ τὸν ὁποῖον αὐτὸς καὶ ἄλλοι εἶχον συνηθίσει νὰ ζῶσι, νὰ σκέπτονται, νὰ ἐνεργῶσι, νὰ ὁμιλῶσιν.

Εὐρίσκει δέ, ὅτι καθὼς οὗτος ἐπιθυμεῖ, ὅπως οἱ ἀδελφοὶ φέρονται ἀγαθῶς πρὸς αὐτόν, ὁμιλῶσιν εὐγενῶς πρὸς αὐτόν, οὕτως καὶ αὐτὸς πρέπει νὰ ὁμιλῇ, καὶ φέρεται πρὸς αὐτοὺς εὐγενῶς καὶ μετ' ἀγάπης. Καθὼς οὗτος θὰ ἐπεθύμει, ὅπως οἱ ἄλλοι εἶναι ὑπομονητικοὶ πρὸς τὰς ἀδυναμίας καὶ ἀτελείας αὐτοῦ, καὶ νὰ σύρῳσι τὸν πέπλον τοῦ ἐλέους ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων αὐτοῦ ἀτελειῶν τούτων, τοιουτοτρόπως πρέπει νὰ πράττῃ καὶ οὗτος. Εὐρίσκει δέ, ὅτι καθὼς οὗτος δὲν θὰ ἐπεθύμει ὅπως οἱ ἀδελφοὶ τὸν κακολογῶσιν, ἔστω καὶ ἐὰν ἀκόμη τὸ κακὸν ἦτο ἀληθές, τοιουτοτρόπως καὶ οὗτος δέον νὰ αἰσθάνηται καὶ ἐκτρέφῃ τοιαῦτα αἰσθήματα πρὸς αὐτούς, καὶ νὰ μὴ «κακολογῇ οὐδένα», ἀλλὰ «νὰ πράττῃ τὸ καλὸν πρὸς πάντας κυρίως εἰς τὸν οἶκον τῆς πίστεως. Καθὼς οὗτος δὲν θὰ ἐπεθύμει ὅπως οἱ ἄλλοι ἀναμένωσι παρ' αὐτοῦ περισσότερον ἐκείνου τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ λογικῶς, οὕτως καὶ αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ ἀναμένῃ παρὰ τῶν ἄλλων περισσότερον ἐκείνου τὸ ὁποῖον λογικῶς θὰ ἠδύναντο νὰ ἐκτελέσωσιν. Ἡ αὕτη ἀρχὴ δέον νὰ ἐξασκῇται ἐπίσης, σχετικῶς πρὸς τὸν κό-

σμον, καὶ τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ. Ὀλόκληρος ἡ πορεία τῆς ζωῆς τοιουτοτρόπως μεταλλάσσεται καὶ καθὼς ὁ Ἀπόστολος δεικνύει, ἡ μεταλλαγή αὕτη ἔρχεται καθόσον «κατοπτριζόμεθα τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου» — καθόσον ἐκτιμῶμεν καὶ μανθάνομεν νὰ μιμώμεθα τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θείου χαρακτῆρος, τοῦ κυβερνωμένου ὑπὸ τοῦ Χρυσοῦ τούτου κανόνος τῆς Ἀγάπης. — Β' Κοριν. γ' 18.

Καθόσον δὲ οἱ νέοι ἡμῶν νόες, αἱ νέαι θελήσεις, αἱ ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἀποκεκυημένοι ἀναπτύσσονται, ἐπὶ τοσοῦτον βαθμιαίως «μεταλλάσσονται ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν» κατὰ τὰς ἰδιότητας τῆς καρδίας τοιουτοτρόπως δὲ μεταλλαγέντες ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, ἐν ταῖς διανοαῖς ἡμῶν, ταῖς θελήσεσι, ταῖς προθέσεσι (καθόσον δὲ εἶναι δυνατόν καὶ ἔξωτερικῶς) γινόμεθα ἁρμόδιοι ἢ «κατάλληλοι», συμφώνως πρὸς τὴν Θείαν ὑπόσχεσιν, διὰ τὴν μεγάλην καὶ τελικὴν **μεταλλαγὴν** τῆς ἀναστάσεως, ὅποτε ἐκείνο τὸ ὅποιον σπείρεται ἐν ἀσθενείᾳ καὶ φθορᾷ, θὰ ἀναστηθῇ ἐν δυνάμει καὶ δόξῃ, πνευματικὴ νέα κτίσις — ὁ Χριστὸς τοῦ Θεοῦ. Διάφοροι καλαὶ καὶ ἐπωφελεῖς συμβουλαί, εἰσηγήσεις καὶ διδασκαλῖαι, δίδονται ἡμῖν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, ἐπαναλαμβάνόμεναι καὶ ὑποστηριζόμεναι ὑπὸ πολλῶν ἀδελφῶν, ὡς χρήσιμοι πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, κλπ., ἐν τούτοις ὁμως κατόπιν πάντων τούτων, ὁ νόμος, ὁλόκληρος ὁ νόμος, ὑπὸ τὸν ὅποιον ὁλόκληρος ἡ νέα κτίσις ἔχει τεθῇ παρὰ τῆς Κεφαλῆς αὐτῆς, εἶναι ὁ νόμος οὗτος τῆς Ἀγάπης, ὁ Χρυσοῦς οὗτος κανὼν. Καταλλήλως δὲ καὶ ὀρθῶς ἐκτιμώμενον τὸ τοιοῦτον θὰ ἐσήμαινεν, ὅτι πολλὰ πράγματα ἐκτελούμενα ἤδη ὑπὸ τῆς νέας κτίσεως, δὲν πρέπει νὰ γίνωνται πλέον εἰς τὸ ἐξῆς· πολλὰ δὲ πράγματα παραμεληθέντα ἤδη ὑπ' αὐτῶν πρέπει νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἤδη μετὰ ζήλου καὶ μετ' ἀκριβείας.

Ο ΤΕΛΕΙΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ .

Ἐάν τις κατὰ πρῶτον θὰ ἔκλινε εἰς τὸ νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἡ νέα κτίσις ἐγκατελείφθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐντελῶς ἐλευθέρᾳ, ἄνευ τῶν καταλλήλων δεσμῶν καὶ περιορισμῶν, καὶ κανονισμῶν, ὁ τοιοῦτος ἀναμφιδόλως θὰ μεταβάλλῃ γνώμην, εὐθύς ὡς ἴδῃ τὰ μήκη καὶ τὰ βάθη, καὶ τὴν γενικὴν περιληπτικότητα τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ βραχέως ἐπισυνοψιζομένου εἰς μίαν μόνον λέξιν, Ἀγάπη. «Νόμον ἐλευθερίας» καλεῖ τοῦτον ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος α' 25, τὸν νόμον ὁμως τοῦτον τῆς ἐλευθερίας ὁ Θεὸς ἐφαρμόζει μόνον εἰς τὴν νέαν κτίσιν, τὴν ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἀποκυηθεῖσαν. Ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζεται εἰς ἄλλους. Οἱ ἄλλοι εὐρίσκονται ἀκόμη εἴτε ὑπὸ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, ὡς δοῦλοι μὴ κατάλληλοι διὰ τὴν «ἐλευθερίαν ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Χριστὸς ἠλευθέρωσε» τοὺς υἱούς, ἢ ἄλλως εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν κατάκρισιν τοῦ ἀρχικοῦ νόμου — τὴν κατάκρισιν τοῦ

θανάτου καὶ ὡς καταδεδικασμένοι ἁμαρτωλοὶ ὁ Θεὸς τοὺς μεταχειρίζεται ὡς ξένους, ἀπηλλοτριωμένους, καὶ εὐρίσκονται ἄνευ Θεοῦ καὶ ἄνευ ἐλπίδος ἐν τῷ κόσμῳ — οὗτοι δὲν γνωρίζουσι περὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἥτις ἐπιφέρει τελικὴν σωτηρίαν εἰς τὸν κόσμον ἐν γένει ἄλλ' ἥτις ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐξεδηλώθη μόνον συγκριτικῶς εἰς ὀλίγους, τῆς πλειονότητος τῶν λαῶν παρακωλυομένων ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ εἰς τὸ νὰ ἀκούσωσι τὸ ἄγγελμα τῆς Θείας ἀγάπης καὶ ἀπολυτρώσεως. Τυφλοὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας καὶ ἐμφράσσει τὰ ὦτα τῆς πλειονότητος τοῦ γένους διὰ τῶν διδασκαλιῶν τῶν δαιμονίων. — Β Κορινθ. δ' 4. Α' Τιμ. δ' 1.

Ἡ ἐλευθερία δὲν εἶναι διὰ τοὺς κακοποιούς, καθὼς καὶ αὕτη ἡ κοινωνία ἀποδεικνύει τοῦτο φυλακίζουσα αὐτούς· τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ νόμος τῆς ἐλευθερίας δὲν εἶναι κατάλληλος διὰ τοὺς κακοποιούς, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἔχοντας ἀγαθὰς διαθέσεις — **διὰ τοὺς τελείους.** Ὁ κόσμος δὲν θὰ ἀφεθῇ εἰς τὸν νόμον τῆς ἀγάπης κατὰ τὴν Χιλιετηρίδα, ἀλλὰ θὰ διοικῆται μετὰ δικαιοσύνης καὶ ἐλέους, ὑπὸ τοὺς νόμους τῆς ὑπακοῆς τῆς Βασιλείας. Οὐχὶ πρὸ τοῦ τέλους τῆς Βασιλείας, (ὅποτε οἱ ἐκούσιοι κακοποιοὶ θὰ ἀποκοπῶσιν ἐν τῷ Δευτέρῳ Θανάτῳ) τὸ γένος — ἀποδειχθὲν ἄξιον, τέλειον, καὶ ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν Θεῖον κανόνα — θὰ τεθῇ ὑπὸ τὸν νόμον τῆς ἐλευθερίας, — τὴν Ἀγάπην, καὶ τὸν Χρυσοῦν αὐτῆς κανόνα. Ἐνόσω οὗτοι εἶναι ἀνήλικοι, θὰ θεωρῶνται ὡς δοῦλοι. (Ἐβρ. ιγ' 17). Ἡ νέα κτίσις, ἥ ἤδη ὑπὸ τὸν νόμον τῆς ἐλευθερίας εὐρισκομένη, θεωρεῖται τοιαύτη, διότι δι' αὐτοὺς «τὰ παλαιὰ παρῆλθον, τὰ πάντα ἐγένοντο νέα» —, οὗτοι μισοῦσιν ἤδη τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἀγαπῶσι τὴν δικαιοσύνην, καὶ μεταχειρίζονται τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, ὅχι ὡς εὐκαιρίαν διὰ νὰ εὐχαριστήσωσι τὴν σάρκα, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν θανατώνωσιν — ὅχι διὰ νὰ ἀποβῶσιν ἐκδοτοὶ ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀφιερῶσωσι τὰ ἐπίγεια συμφέροντα ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Κυρίου διὰ τὴν ἀποβολὴν τῆς ἁμαρτίας, καὶ διὰ νὰ ἀπαλλάξωσι τὸν κόσμον ἐξ αὐτῆς, καὶ ἐκ τῶν ὁψηνίων αὐτῆς τοῦ θανάτου. Ἐκεῖνοι οἵτινες ἀπεκυήθησαν καὶ πάλιν εἰς τὸ νέον τοῦτο πνεῦμα ἢ διάθεσιν, — τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ — καὶ οἵτινες ἐγένοντο μαθηταὶ ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ Χριστοῦ, ὅπως μάθωσιν ἐξ αὐτοῦ, καὶ βαδίσωσιν εἰς τὰ βήματά του — οὗτοι καὶ μόνον οὗτοι, δύνανται ἀσφαλῶς νὰ τεθῶσιν ὑπὸ τὸν νόμον τοῦτον τῆς ἐλευθερίας. Ἐὰν δὲ οὗτοι ἀπολέσωσι τὸ πνεῦμα τῆς υἱοθεσίας αὐτῶν, παύουσιν ὄντες υἱοί, παύουσιν ὄντες ὑπὸ τὸν νόμον τοῦτον τῆς ἐλευθερίας.

Ἐκεῖνοι οἵτινες μανθάνουσιν ἤδη νὰ χρησιμοποιοῦσι τὴν ἐλευθερίαν ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Χριστὸς ἡλευθέρωσεν ἡμᾶς, — ἐκεῖνοι οἵτινες διὰ τῆς ἀφιερώσεως ὑπάγονται ὑπὸ τὸν τέλειον νοῦτον νόμον τῆς ἀγάπης, καὶ οἵτινες ὑπ' αὐτόν, καταθέτουσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, καὶ ὑ-

πὲρ τῆς δικαιοσύνης, — οἱ πιστοὶ οὗτοι θὰ λογισθῶσιν ἄξιοι ὅπως γείνωσιν ἀντιπρόσωποι τοῦ Κυρίου καὶ συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ Υἱοῦ εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς εὐλογίας τοῦ κόσμου. Πόσον δὲ ἀναγκαῖον εἶναι τὸ προσόν αὐτῶν τοῦτο διὰ τὸ ἔργον αὐτῶν — πόσον ἀναγκαῖον προφανῶς εἶναι, ὅπως ἐκεῖνοι οἵτινες θὰ γείνωσι διδάσκαλοι, καὶ βοηθοί, καὶ κριταί, καὶ κυβερνῆται τοῦ κόσμου, — εὐλογοῦντες οὕτως πάσας τὰς φυλάς τῆς γῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, — ἀναπτύξωσιν εἰς τὸ πλήρες, καὶ δοκιμασθῶσιν εἰς τὴν ιδιότητα ταύτην τῆς ἀγάπης, ἵνα ἀποβῶσιν ἐλεήμονες καὶ πιστοὶ Βασιλικοὶ Ἱερεῖς.
